Ἔτος 20ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1906 — Ἀριθ. 871

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν,
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.— Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χριστὸς Ἀνέστη. Ἡμέρα φωτός.—Ἀπὸ τὸ γυναικεῖον συνέδριον τοῦ Βερολίνου (ὑπὸ κ. Μαγδαληνῆς φον Λίγκ). — Ἀπὸ τὸ ταξείδι μου.—Χωρὶς ὄνομα (μυθιστ. κ. Κ. Παρρέν). — Φιλανθρωπικαὶ συναθροίσεις.—Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Τὸ πρωΐ: Ἐπιφυλλίς: μετάφρ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ὁ Ὄλυμπος σείεται. Ὁ Ζεὺς κλονίζεται ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ θρόνου του. Οἱ βωμοὶ τῆς Ἀφροδίτης πίπτουν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον. Τοῦ ξανθοῦ Ἀπόλλωνος ἡ λύρα σιγᾷ, καὶ τὸ χρυσοῦν τοῦ βλέμματός του φῶς θαμβοῦται πρὸς στιγμήν. Αἱ Νύμφαι τῶν δασῶν, αἱ Νηρηΐδες τῶν θαλασσῶν, αἱ μοῦσαι, αἱ χάριτες, οἱ μικρότεροι τοῦ Ὀλύμπου Θεοί, οἱ ἡμίθεοι καὶ οἱ ἥρωες σκορπίζονται δειλοὶ καὶ φοβισμένοι εἰς τὰ τέσσαρα τῆς γῆς σημεῖα. Νέος Θεὸς ἄγνωστος, νέος φωτοβόλος Ὄλυμπος, νέος θρόνος καὶ νέον κάλλος καὶ νέον φῶς ἐμφανίζεται κάτω ἐκεῖ, μακράν, εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Ἰδέας. Εἶναι ὁ Θεὸς τῆς *Ἀγάπης*. Μιᾶς Ἀγάπης, ἡ ὁποία ἐναγκαλίζεται καὶ κλείει εἰς τοὺς κόλπους της ὅλους τοὺς κόσμους καὶ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλας τὰς φυλάς. Μιᾶς Ἰδέας, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχουν ὅρια, δὲν ὑπάρχει τέλος καὶ ἀρχή, δὲν ὑπάρχει ὕψος καὶ βάθος. Τὸ κράτος τῆς Ἰδέας αὐτῆς, καὶ τὴν βασιλείαν τῆς Ἀγάπης σφραγίζει ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἕνας Σταυρικὸς θάνατος καὶ μία ἐκ τοῦ τάφου Ἀνάστασις.

Ὁ θάνατος αὐτὸς ὁ σταυρικός, ὁ σύντομος, ὁ τριήμερος τῆς σαρκός, εἶναι τὸ σύμβολον τῆς μεγάλης θρησκείας τῆς Ἰδέας. Δι' αὐτοῦ τὸ σῶμα θνήσκει, ἡ σὰρξ νικᾶται, ὁ ἐγωϊσμὸς θάπτεται, αἱ ὀρέξεις καὶ τὰ πάθη θυσιάζονται, ἀλλ' ἡ ἰδέα ἀναγεννᾶται ἰσχυρά, ἀκλόνητος καὶ ἀθάνατος. Ἡ ἰδέα κυρίαρχος, κραταιά, ἐξαπλόνει τὸ φῶς της, εὐρύνει τὸ κράτος της, ἑδραιόνει τὴν κυριότητά της παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, παντοῦ ὅπου σκότος καὶ ὅπου πόνος καὶ ὅπου ἀπόγνωσις.

Αὐτὸ τὸ ὡραῖον ὄνειρον ὠνειρεύθη ὁ νέος Ἰησοῦς, ὅταν ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἐπεσκόπησεν ὅλην τὴν γῆν μὲ τὰ κάλλη, καὶ μὲ τὸν πλοῦτον καὶ μὲ τὰς ἡδονὰς καὶ μὲ τὰς ἀπολαύσεις της. Αὐτὸ τὸ ὄνειρον ὠνειρεύθη διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὁ ἐγωϊσμός, ἡ λατρεία τῆς ὕλης, καὶ ὅλα τὰ ἀκολουθοῦντα αὐτὴν πάθη μετέβαλαν εἰς θηρίον καὶ τύραννον καὶ θῦμα ἐνταύτῳ.

Καὶ ἀπέθανεν ὁ νέος Ἰησοῦς εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς, καὶ ὑπέστη ζῶν τὰς ταπεινώσεις καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ ἀτιμωτικοῦ θανάτου, καὶ ἀνέστη πνεῦμα αὐτὸς καὶ Θεὸς καὶ ἔζησε καὶ θὰ ζήσῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα ἔμβλημα καὶ σύμβολον τῆς διὰ τῆς ἰδέας ἀθανασίας.

Ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης ἐννόησεν ἄραγε τὴν θυσίαν, καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὴν Ἀγάπην καὶ ἠσπάσθη τὴν λατρείαν τῆς Ἰδέας καὶ ἔγινεν ἔκτοτε καλλιτέρα ἑαυτῆς; Ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ὁποία

ἐκρίμνισε βωμοὺς καὶ ἀπηρνήθη Θεοὺς καὶ παρεγνώρισε τὸ κάλλος τοῦ Ὀλύμπου, ὑπῆρξεν ἄξια τῆς θυσίας καὶ ἠννόησε τὸ πνεῦμα καὶ ὑψώθη εἰς τὴν περιωπὴν, εἰς ἣν τὴν ὠνειρεύθη εὐτυχῆ καὶ ἀγαθὴν καὶ εὐεργετικὴν ὁ Χριστὸς τῆς Ἀγάπης;

Καὶ σήμερον μετὰ δύο χιλιάδας ἔτη, ἡ πανηγυριζομένη ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς Ἀνάστασίς Του εὑρίσκει τὴν ἀνθρωπότητα ἀδελφωμένην ὑπὸ τὴν θαυματουργὸν τῆς Ἀγάπης θρησκείαν;

Ἀλλὰ τότε διατὶ οἱ πόλεμοι καὶ αἱ αἱματοχυσίαι καὶ αἱ ἀδελφοκτονίαι καὶ αἱ πιέσεις τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἡ ἀθλιότης καὶ αἱ στερήσεις τῶν ἀδυνάτων; Διατὶ τὸ μῖσος καὶ ὁ φθόνος καὶ ἡ κακία καὶ ἡ συκοφαντία καὶ ἡ ματαιότης; Διατὶ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη, καὶ αἱ ὑποκρισίαι ἀδελφῶν πρὸς ἀδελφούς, φίλων πρὸς φίλους; Διατὶ ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ἰσχυροὶ καὶ ταπεινοί, τύραννοι καὶ δοῦλοι; Διατὶ ἀφοῦ ἡ σὰρξ ἐνικήθη, καὶ ἡ ὕλη ἐτάφη, καὶ τὰ πάθη ἐθανατώθησαν καὶ ἡ ἰδέα μόνη τῆς ἀγάπης ἐπέζησε καὶ ἐπιζῇ; διατί, ἀφοῦ ὅλοι πιστεύομεν καὶ ὅλοι ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Ἀγάπης καὶ ἡ προσωποποίησις τῆς Ἰδέας, **ὁ Χριστὸς Ἀνέστη;**

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Λαμπροφόρος, κοσμοσωτήριος, νέον ψυχικὸν σθένος παρέχουσα, χαρμόσυνος, παρήγορος, ἐπιφέρουσα μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, γαλήνην εἰς τὴν καρδίαν, διαύγειαν εἰς τὸν νοῦν. Ἡμέρα τῆς περιλάμπρου νίκης, τοῦ θριάμβου τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους. Ἡμέρα, ἣν εἶδον καὶ ἔψαλαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ πνεύματί των. Ἡμέρα, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ μὴ ἔχοντες γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, οἱ τὴν ὕλην θεοποιήσαντες, ἡμέραν Ἡλίου ὠνόμασαν.

Εἰς τὴν μυθολογίαν τῶν ἀρχαίων Ἐθνῶν, τῶν χρόνων τῆς πολυθείας, οἵτινες καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν κυριωτέρων ἀστερισμῶν, τῶν φερόντων τὸ ὄνομα τῶν ἐπισημοτέρων θεοτήτων ὥρισαν, τὴν Κυριακὴν εἶχον ἀφιερώσει εἰς τὸν ἥλιον· καὶ μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν καὶ τὰς συγγενεῖς αὐτῇ, ἡ Κυριακὴ ὀνομάζεται: Ἡλίου ἡμέρα. Ὁ Θεόπτης Μωϋσῆς γράφων τὴν Γένεσιν λέγει: τὴν δευτέραν τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν εἶπεν ο Θεός: Γενηθήτω φῶς καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ τὴν δευτέραν τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν, ἥτις εἶναι ἡ Κυριακὴ τῶν σημερινῶν ἐθνῶν, ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ τάφου τὸ φῶς, διασκεδάσαν τὸ σκότος, τὰ νέφη, τὴν ἄγνοιαν, τὰ δι' αὐτὴν δάκρυα.

Μηδεὶς θρηνείτω πενίαν, ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ Βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα, συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον, ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος, λεγει, ὁ χρυσορρήμων ρήτωρ τῆς ἐκκλησίας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἠλευθέρωσε τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ ψυχικοῦ θανάτου, τὴν νεκρωθεῖσαν καὶ εἰς ἀποσύνθεσιν εὑρισκομένην, ἕνεκα τῶν οἰκτρῶν δοξασιῶν, τῆς μωρᾶς νηπιώδους καταστάσεως εἰς ἣν εἶχε φθάσει, αἵτινες δοξασίαι εἶχον ἀποπνίξει τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα καὶ εἰς τὰ εὐγενέστερα τῶν ἐθνῶν. Αὐτοὶ οἱ πατέρες νὰ θυσιάζωσι διὰ χειρός των τὰ ἴδια των τέκνα, πρὸς ἐξιλασμὸν τῶν ψευδῶν θεῶν, προκειμένου περὶ μεγάλης ἐπιχειρήσεως, καὶ τόσα ἄλλα λυπηρὰ καὶ φρικώδη φαινόμενα.

«Ἐσκύλευσε τὸν Ἅδην, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἅδην». Ὁ Ἡσαΐας πρὸ ἑπτακοσίων καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν προϊδὼν τὴν εἰς Ἅδου κάθοδον τοῦ Σωτῆρος ἐβόησεν: Ὁ Ἅδης ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω. Ἐπικράνθη, διότι ἀπώλεσε τὴν δυναστείαν· διότι ὁ κατελθὼν ἦτο ὁ φωτίσας, ὁ ἐξυψώσας διὰ τοῦ φωτὸς τῆς διδασκαλίας Του, ὁ ἐγκαινίσας τὴν πρὸς τὴν μακαριότητα καὶ τοὺς ἀτέρμονας τῆς ἀθανασίας λειμῶνας ἄγουσαν! «Χριστὸς γάρ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο.»

«Πορεύομαι ἑτοιμάσαι τόπον ὑμῖν. Καὶ ἐὰν πορευθῶ καὶ ἑτοιμάσω τόπον, πάλιν ἔρχομαι, καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν, ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ καὶ ἡμεῖς ἦτε. Καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, οἴδατε, καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε».

«Πορεύομαι ἑτοιμάσαι τόπον». Τὸν τόπον τὸν ὡρισμένον, εἰς ὃν ἤθελον φθάσει διὰ τῆς ἀνόδου, τὴν ὁποίαν Αὐτὸς ἐνεκαίνισε, διὰ τῆς ὑγιοῦς τελείας διδασκαλίας, τῆς γαληνιώσης τὴν συνείδησιν. Αὐτὸς ὁ ὢν ἡ ὁδός, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωή: «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδός, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωή. Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα, εἰ μὴ δι' ἐμοῦ.» Καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν εἶπεν: «Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός ἐμέ, ἐὰν μὴ ὁ πατήρ, ὁ πέμψας με, ἑλκύσῃ αὐτόν.» Ὁ μὲν ἑλκύων, ὁ δὲ ὁδηγῶν συνεργοῦντες ἀμφότεροι εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτὸς εἶναι ὁ γνωρίσας εἰς τὰ ἀπειροπληθῆ τοῦ Κόσμου ἔθνη τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὰ μὴ γνωρίζοντα τοῦτον, ἀλλ' Αὐτὸς εἶνε καὶ ὁ τελειοποιήσας τὰς περὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ γνώσεις εἰς τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε χάσει τὴν γνῶσιν τούτου, ὁ συστηματοποιήσας καὶ ἐφαρμόσας διὰ παραδειγμάτων. Ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει: ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. καὶ ἄλλη ἀρχαιοτέρα ἐντολὴ τῶν πατριαρχικῶν χρόνων: ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου. Ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου εἶπεν: Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν. Ἀγαθοποιεῖτε ἐκείνους, παρ' ὧν μηδὲν ἀπελπίζετε. Εὔχεσθε ὑπὲρ τῶν καταρωμένων ὑμᾶς. Καί, δίδων τὰ τελευταῖα ὑπερφυᾶ μαθήματα, εἰς τοὺς Ἀποστόλους πρὸ τοῦ ἑκουσίου πάθους Του λέγει: Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Τώρα ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ: ἡ ἐντολὴ αὐτὴ δὲν εἶνε καινή, ἀφοῦ καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη μᾶς λέγει, νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας. Ἀλλ' ἐπιπροσθέτει: καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Ἰδοὺ ἡ καινότης.

Ἡ ἐντολὴ ἐκείνη ἔλεγε, νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν· αὐτὴ ἡ νεωτέρα λέγει, νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πλησίον, ὡς ὁ Χριστὸς τὸν πλησίον ἠγάπησεν. Ὅσον οὐδεὶς ἄλλος· οὐδ' ἐξ ὅσων ἐδίδαξαν, οὐδ' ἐξ ὅσων εὐηργέτησαν ἄλλως πως τὴν ἀνθρωπότητα. Τόσον τὸν πλησίον ἠγάπησεν, ὥστε ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπομείνας τὸν ἀτιμότερον τῶν θανάτων, ὁ μόνος ἐπὶ τῆς γῆς ἀναμάρτητος. Διωχθεὶς δὲν κατεδίωξε. Ραπισθεὶς δὲν ἐρράπισεν. Ὑβριζόμενος ὑπὸ τῶν σταυρούντων, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενος, ὑπὲρ αὐτῶν ἐδέετο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ καὶ Πατέρα. Πάντας ἠγάπησε καὶ τὸν προδότην ἀκόμη μαθητὴν Ἰούδαν ἐξ ἴσου· οὔτε τοῦ Δείπνου τὸν ὑστέρησεν, οὔτε τοῦ Νιπτῆρος. Πρώτου τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔπλυνεν. Ὄχι μόνον δὲν τὸν ἐμίσησεν, ἀλλὰ καὶ λυπεῖται διὰ τὴν ἀπώλειάν του, καὶ ὑπομιμνήσκει τὴν πρᾶξιν, καὶ ἀποδεικνύει ὅτι γνωρίζει

τὰς σκέψεις του, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην: «καὶ ὑμεῖς καθαροί ἐστέ, ἀλλ' οὐχὶ πάντες.—Οὐ περὶ πάντων ὑμῶν λέγω· ἐγὼ οἶδα οὓς ἐξελεξάμην· ἀλλ' ἵνα ἡ Γραφὴ πληρωθῇ· «Ὁ τρώγων μετ' ἐμοῦ τὸν ἄρτον, ἐπῆρεν ἐπ' ἐμὲ τὴν πτέρναν αὐτοῦ.» Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμόν, λέγει ὁ προφητάναξ, προβλέπων τὴν προδοσίαν τοῦ δολίου μαθητοῦ. «Ἀπ' ἄρτι λέγω ὑμῖν πρὸ τοῦ γενέσθαι, ἵνα, ὅταν γένηται, πιστεύσητε, ὅτι ἐγὼ εἰμί.» Ἵνα πιστεύσητε, ὅτι καὶ ἡ Γραφὴ αὐτὴ περὶ ἐμοῦ ἐλέχθη.

«Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις.» Ἀγάπην ὄχι διὰ λόγων, ἀλλὰ δι' ἔργων. Ἐὰν θέλητε νὰ λέγεσθε Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶσθε τοιοῦτοι, ὄχι ἰσχύοντες διὰ τῆς δυνάμεως καὶ χαριτός μου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐγκολπούμενοι τὸ πνεῦμα τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου μου, πρέπεινὰ ἀφήσητε τὰς σμικρότητας καὶ τὰς ταπεινότητας τοῦ ἀρχαίου σκότους, καὶ νὰ ἀποδεικνύητε τὴν λάμψιν τοῦ νέου φωτὸς διὰ τῶν ἔργων σας: «Πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν; καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς· ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς.

«Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς. Μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ. Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου· καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολὰς τοῦ πατρός μου τετήρηκα, καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ». Ὁ πατὴρ μὲ ἠγάπησεν· ἐγὼ ποιῶ τὸ θέλημά Του. Ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ καὶ θὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντοτε, ἐὰν ποιῆτε τὸ θέλημά μου. Ἐγὼ ἀποθνήσκω ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, καίτοι ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Πατρός· αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα Του· σεῖς θὰ πάθητε, καὶ θὰ ἀποθάνητε θάνατον δύσκολον, λυπηρόν, καίτοι ἀγαπώμενοι παρ' ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἰδικός σας θάνατος δὲν ἔρχεται κατ' ἀποστροφὴν ἀλλὰ κατ' εὐδοκίαν.

«Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου, καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με, ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρός μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτόν, καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν». Μὴν λυπεῖσθε, ἀκούοντες τὸν χωρισμόν μας καὶ τόν θάνατόν μου· ὡς σημεῖον τῆς ἀγάπης σας ζητῶ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν μου, καὶ τότε θὰ ἤμεθα ἀχώριστοι· ἀγαπώμενοι θέλετε εἶσθαι καὶ παρὰ τοῦ πατρός μου καὶ παρ' ἐμοῦ.

«Μείνατε ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν ὑμῖν· καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε. Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ μένων ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν· ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν».

Σαφηνίζει ἔτι μᾶλλον τὴν παραβολήν. Ἐὰν μένητε συνηνωμένοι διὰ τῆς πίστεως, ἀλλὰ μὴ πολιτευόμενοι κατὰ Χριστόν, δὲν θὰ φέρητε καρπόν, διότι ἐγὼ τότε δὲν εἶμαι πλέον μεθ' ὑμῶν. Φέρετε μεθ' ὑπομονῆς τὰ βαρέα. Μὴ δυσανασχετεῖτε, πάσχοντες διὰ τὸ ὄνομά μου. Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε, χαίρετε, ὅπως καὶ ἐγὼ ἑκουσίως βαίνω εἰς τὸ πάθος δι' ὑμᾶς. Ἐδιώχθην, ἐξυβρίσθην, ἐμισήθην ἀδίκως, παρὰ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἔδειξα πρὸς αὐτοὺς πάντοτε.

«Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἑωράκασι καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν· «ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν». Τῷ ὄντι, εὐεργετούμενοι ἐξύμνουν μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν τὰς πράξεις του. Οὐδέποτε οὕτως ἐφάνη ἐν τῷ Ἰσραήλ· οὐδέποτε οὕτως εἴδομεν. Προφήτης μέγας ἠγέρθη. Ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ τόσα ἄλλα ἐγκώμια. Ἀλλ' ἐξήλεγχε καὶ τὴν πονηρίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο μισητός. Καὶ λόγους μίσους ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν, λέγει ὁ προφητάναξ, προβλέπων τὸ ἀνεύλογον κατ' αὐτοῦ μῖσος τῶν Ἑβραίων.

«Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ». Θὰ ἴδητε διωγμοὺς καὶ κακοποιίας· θὰ σᾶς κάμουν ἀποσυναγώγους· καὶ ἕως ἐδῶ δὲν εἶνε ἀκόμη τίποτε· ἀλλὰ τόσον θὰ ἐκμανῇ τὸ μῖσος, ὁ θυμός, ὁ ἀλλαλαγμός των, ὥστε πᾶς ὁ ἀποκτείνων ὑμᾶς νὰ θεωρῆται φιλόθεος, θεοσεβής· ὄχι ὅτι ἁμαρτάνει, ἀλλ' ὅτι προσφέρει διὰ τῆς πράξεώς του λατρείαν πρὸς τὸν Θεόν. Ἀλλὰ μὴ δειλιᾶτε δι' ὅλα αὐτά. Ἐγὼ θὰ σᾶς στείλω τὸν παράκλητον, ὅστις θέλει εἶσθαι ἐπίκουρος, καὶ θὰ φανῆτε νικηταί, διότι ἐγὼ ἐνίκησα τὸν κόσμον. Καὶ δι' ἐμοῦ, καὶ τὰ μᾶλλον δύσκολα καὶ ἀκατόρθωτα γίνονται δυνατά.

«Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε. Ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἔχετε. Ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Ἐγὼ ἐνίκησα τὸν ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου, τὸν πονηρόν, τὴν πλάνην, τὴν ἁμαρτίαν. Καὶ εἰς ὑμᾶς θὰ κακοποιηθῇ τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά σας θὰ καταπαλαίσῃ τοὺς κακοποιοῦντας, καὶ θὰ νικηθῶσιν αὐτοί. Σεῖς οἱ μικροὶ καὶ ἄσημοι καὶ ἀμαθεῖς θὰ φανῆτε νικηταὶ τῶν μεγάλων καὶ ἐπιφανῶν καὶ σοφῶν. Μὴ πτοεῖσθε οὐδέν. Θὰ πάθητε, ἀλλὰ καὶ τὸ πάθος σας εἶνε ἡ δόξα σας. Εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν, λέγει καὶ ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου, εἶπε· καὶ τὸ φῶς τοῦ Κόσμου ὁ Ἅδης δὲν κατίσχυσε νὰ κρατήσῃ. Ἐσκύλευσε τὸν Ἅδην, τὸν Σατανᾶν ἤτοι, τὴν πλάνην, τὸν ψυχικόν θάνατον, τὴν δουλείαν, συνέτριψε τὰς χαλκᾶς πύλας, κατήργησε τὴν βασιλείαν του, ὁ κατελθὼν εἰς τὰ βασίλειά του. Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, ὡς προεφήτευσεν ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης. Οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθήμενοι εἶδον φῶς. Ἠλευθερώθη ὁ Προπάτωρ καὶ ἡ ἱκετεύουσα καὶ θρηνοῦσα Προμήτωρ.

«Οὕτω τοῦ Ἀδὰμ δικλεγομένου τῷ Σατανᾷ, ἥπλωσεν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα καὶ ἐκράτησε καὶ ἤγειρε τὸν Προπάτορα Ἀδάμ. Εἶτα στραφεὶς καὶ πρὸς τοὺς λοιπούς, ἔφη· Δεῦρο μετ' ἐμοῦ πάντες, ὅσοι διὰ τοῦ ξύλου, οὗ ἥψατο οὗτος ἐθανάτωσε· πάλιν γὰρ ὑμᾶς διὰ ξύλου τοῦ Σταυροῦ πάντας ἐγὼ ἰδοὺ ἀνιστῶν....«Καὶ ταῦτα εἰπόντων εὐλογήσας ὁ Σωτὴρ τὸν Ἀδὰμ κατὰ τὸ μέτωπον ἐν τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ, τοῦτο δὲ ποιήσας καὶ πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ τους Προφήτας καὶ Μάρτυρας καὶ Προπάτορας καὶ τούτους λαβὼν ἐκ τοῦ Ἅδου ἀνέθορε».

Τὸ φῶς τοῦ Κόσμου, ὁ φωτοβόλος νικητὴς τοῦ θανάτου, ὁ

σχίσας τὸ χειρόγραφον τῶν παλαιῶν ἀγνοημάτων, ἡ πνοὴ τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος, ὁ Νοῦς, ὁ Λόγος, ὡς «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος. Καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος». Πάντοτε, ἀνάρχως, ἀτελευτήτως· μὴ ὁρισθείσης ποτὲ τῆς ὥρας τῆς ἀρχῆς Αὐτοῦ. Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκτίστου ἀνάρχου ἀρχῆς πάντα τὰ ὕστερον φανέντα καὶ ὁρισθέντα κατὰ χρόνον ὑπ' Αὐτοῦ ἐγένοντο.

«Καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος». Ἀεί, ἀπεριγράπτως, ἀορίστως, συναΐδιος — Ὁμοούσιος, ἐνυποστάτως, ὑπερφυῶς, τῆς πατρικῆς ἀξίας ὁ αὐτός.

«Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν, ὃ γέγονεν». Τὸ ἀπαύγασμα τοῦ πατρικοῦ φωτός, ὡς τὸ ἡλιακὸν φῶς πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἡλίου. Πάντα ἐγένοντο διὰ τῆς ἀνάρχου ἀρχῆς, εὐδοκούσης, ἐνεργούσης, συνεργούσης διὰ τοῦ Ἁγίου Αὐτῆς Πνεύματος.

«Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν. Καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων». Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἡ παραγαγοῦσα καὶ συντηροῦσα, καὶ αὐτὸς ὁ Υἱὸς ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, ὁ φωτίσας καὶ ὁδηγήσας ἀπὸ τῆς πλάνης εἰς τὴν ἀλήθειαν.

«Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν.»

Μόναχον **Μαρία Πινέλλη**

ΑΠΟ ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Η ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Β'.

Εἰς τὴν κ. Lischnewska, τῆς ὁποίας τὸν λόγον περὶ μεταρυθμίσεως τοῦ γάμου σᾶς ἀπέστειλα ἤδη, ἀπήντησεν ἄλλη ρήτωρ, ἡ δοκτορέσα Καίτη Σχιρμάχερ. Ἐπετέθη ζωηρότατα κατὰ τῶν ἰδεῶν τῆς κ. Lischnewska, τὰς ὁποίας ὠνόμασεν ἐσφαλμένας ἐν τῇ θεωρίᾳ, ἀπραγματοποιήτους εἰς τὴν ἐφαρμογὴν καὶ καταστρεπτικὰς διὰ τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν. Ὅ,τι εἴπετε, λέγει στρεφομένη πρὸς αὐτήν, εἶναι οὐτοπίαι, αἱ ὁποῖαι χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ σοσιαλισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὅμως τὰς ἀπηρνήθη πρὸ πολλοῦ, ὡς ἀποδεικνύει ἄρθρον τοῦ σοσιαλιστοῦ βουλευτοῦ κ. Edmund Tischer. Ἀλλ' εἶναι αἱ γυναῖκες αἱ ἐργαζόμεναι ἐντὸς τῆς οἰκίας, αἱ ὁποῖαι ἵδρυσαν τὸν οἶκον καὶ τὴν οἰκογένειαν καὶ ὄχι αἱ κερδίζουσαι τὸ ψωμί των ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Καὶ εἶναι ὀγδοήντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τουλάχιστον αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι παρασκευάζουν καθ' ἡμέραν ἑκατομμύρια σοῦπες, συγυρίζουν ἑκατομμύρια κρεββάτια καὶ φέρουν εἰς τὸν κόσμον κάθε λεπτὸν ἑβδομήντα παιδιά. (Γέλωτες).

Οἱ γελῶντες διὰ τὰς λέξεις ταύτας παραγνωρίζουν τὴν εὐεργετικὴν ἐπενέργειαν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός. Χωρὶς τὴν ὑπομονητικὴν συνεργασίαν τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τῆς μητρός, δὲν θὰ εἴχαμεν τὸν ἰσχυρὸν καὶ εὐγενῆ πολιτισμὸν τῆς σήμερον καὶ οἱ σύζυγοί μας δὲν θὰ εἶχαν φθάσει ὅπου ἔφθασαν ἐὰν ἡ οἰκοδέσποινα ἐγκατέλειπε τὸν οἶκον της.

Εἶναι μεγάλη πλάνη ἡ ὑποτίμησις τῆς ἐν τῷ οἴκῳ ἐργασίας τῆς γυναικός. Ἡ ἐργασία αὐτὴ καὶ ὑπὸ ὑλικὴν ἀκόμη ἔποψιν, ἔχει τὴν αὐτὴν ἀξίαν τῆς ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐργαζομένης καὶ πληρονομένης εἰς μετρητά. Ἀκριβῶς ἡ οἰκοκυρὰ εἶναι παράγων ἐθνικὸς πρώτης τάξεως καὶ δι' αὐτὸ ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν, ὅπως διατιμηθῇ ἀναλόγως ἡ ἐν τῷ οἴκῳ ἐργασία της, ὅπως καὶ αὐτὴ ἐκτιμᾷ καὶ ὁ ἄνδρας ὑπολογίζει εἰς τὸ ἐνεργητικόν της τὴν ἀξίαν τῆς ἐργασίας της. (Χειροκροτήματα). Τὸ ἰδεῶδες τῆς κ. Lischnevska εἶναι οἱ οἰκογενειακοὶ στρατῶνες μὲ ἀνθρώπους καταδικασμένους νὰ τρέφωνται καὶ νὰ ὑπάρχουν â la carte, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει σήμερον καὶ τοὺς πλέον μισογύνας νὰ νυμφεύωνται εἰς τὸ γῆρας των ἀκόμη, διότι ἀηδιάζουν τὴν τροφὴν τῶν ξενοδοχείων, μὲ τὴν ὁποίαν καταστρέφουν καὶ τὰ στομάχιά των. Ἀδιάφορον, ἂν οἱ γέροντες αὐτοὶ ζεύγνυνται εἰς τὸ ἅρμα τῆς Ἀφροδίτης μὲ ἀλύσεις ὄχι ἀπὸ ρόδα, ἀλλ' ἀπὸ σαλτσισότα σπιτικά. (Γέλωτες).

Ἀλλὰ ποῦ θὰ κατήντα ἄρα γε ἡ διατίμησις τῆς ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐργασίας, ἐὰν δώδεκα ἑκατομμύρια Γερμανίδες οἰκοκυραὶ κατήρχοντο εἰς τὸν συναγωνισμὸν αὐτόν; Καὶ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἡ προλαλήσασα προορίζει διὰ κοινοὺς οἴκους ἀνατροφῆς, γεννῶνται λοιπὸν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἢ διὰ τὴν ἀγάπην τῶν γονέων, τῆς ὁποίας εἶναι καὶ οἱ καρποί;»

Τὸν λόγον τοῦτον ἐπηκολούθησε γενικὴ θορυβώδης συζήτησις, καθ' ἣν αἱ γνῶμαι τῆς Δος Lischniewska εὗρον πολλοὺς ὀπαδούς, ἰδίως μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Μετὰ τὴν ἐπικράτησιν σχετικῆς ἡσυχίας ἡ δις Ἑλένη Σταῖκερ, ἰατρὸς ἐκ Βερολίνου ἐξέθεσε τὴν θεωρίαν της ἐπὶ τῆς ψυχολογικῆς ἀνάγκης τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ γάμου.

Ἡ ῥήτωρ κατεπολέμησε κατ' ἀρχὴν τὴν συκοφαντικὴν ἰδέαν, καθ' ἣν ὑπάρχουν οἱ ἀξιοῦντες ὅτι αἱ χειραφετημέναι γυναῖκες ὑπονομεύουν τὸν γάμον, καὶ ἐντεῦθεν πᾶσαν μεταξὺ τῶν δύο φύλων σχέσιν.

Τοὐναντίον ἐπιθυμοῦν διὰ μεταρρυθμίσεων, αἱ ὁποῖαι κατέστησαν ἀναγκαιότατα, νὰ τροποποιήσουν τὸν γάμον ἐπὶ βάσεων εὐγενεστέρων καὶ μᾶλλον ἀξιοπρεπῶν. Σκοπὸς των λοιπὸν εἶνε ὄχι ἡ καταστροφή, ἀλλὰ ἡ τελειοποίησις τοῦ γάμου Ἡ ἀπόλυτος ἐπικράτησις τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἐξήσκησε λέγει, ἡ ῥήτωρ τὴν αὐτὴν ἐπιβλαβῆ ἐπιρροήν, ἣν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος πᾶσα ἀπολύταρχος τυραννία. Τὸ γνῶθι σαυτὸν κατέστη οὕτω δύσκολον διὰ τὸν ἄνδρα. Τὸ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τις ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν αὐτὴν καὶ νὰ τὸν φέρῃ πλησιέστερα πρὸς τὸν πραγματικὸν προορισμόν του δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο ἐξευτελισμόν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐξύψωσιν πρὸς τὴν ἀληθῆ ἀνδρικὴν ἀξιοπρέπειαν. Ἐνῷ οἱ ἄνδρες συνεκέντρωσαν πρὸ πάντων ὅλην τὴν ἐνεργητικότητα εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς ὑλικοὺς ἀγῶνας, ἀναδειχθέντες ὡς ἐκ τῆς ἕξεως, εἰς αὐτοὺς ὑπεροχώτεροι τῶν γυναικῶν, αὗται κατ' ἀντίθετον λόγον, πλὴν τῆς μητρότητος, ἐπεδόθησαν εἰς καλλιέργειαν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν πλεονεκτημάτων ἀποκλειστικώτερον. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐμποδισθῇ, ὅπως εἰς τὸ μέλλον τὰ δύο φῦλα ἀκολουθοῦν διεύθυνσιν εἰς διάμετρον ἀντίθετον. Τοὐναντίον πρέπει νὰ συναντῶνται εἰς πᾶν σημεῖον, ὥστε εὐχερῶς τὸ μὲν νὰ ἀναγνωρίζῃ ὑπεροχὴν εἰς τὸ δέ.

Οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ ἐννοήσουν ὅτι αἱ τυφλῶς καὶ ἀνεξετάστως ἀφωσιωμέναι εἰς αὐτοὺς σύζυγοι δὲν ἐξασφαλίζουν δι' αὐτοὺς πραγματικὴν εὐτυχίαν. Τοὐναντίον ἡ ἐνδοτικότης καὶ ὁ ἐκμηδενισμὸς τῆς γυναικὸς δημιουργοῦν τὸν ἐκφυλισμὸν εἰς τὸν γάμον, τὴν φοβερὰν ἐπέκτασιν τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν ἀνδρικῶν νόσων. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐννοηθῇ ὅτι τὰ φρικώδη αὐτὰ στίγματα τοῦ πολιτισμοῦ μας δὲν θὰ καταπολεμηθοῦν παρὰ διὰ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς καὶ διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως ὅτι ἡ φύσις της ἦν καὶ διάφορος τοῦ ἀνδρὸς εἶνε ὅμως ἴση κατ' ἀξίαν.

Αἱ ἠθικαὶ συνέπειαι τῶν καταχρήσεων τῶν ἡδονῶν εἶναι ἐπίσης τρομεραὶ ὅσον καὶ τῶν σχετικῶν φυσικῶν νόσων. Δεσποτισμὸς καὶ αὐθαιρεσία ἀφ' ἑνός, ἄνανδρος συγκατάβασις ἐξ ἄλλου. Δὲν θὰ μεταβληθῇ λοιπὸν τὸ καθεστὸς τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου οὔτε διὰ τῆς ἐξυγιάνσεως τῶν οἴκων τῶν ἡδονῶν, οὔτε διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπ' αὐτῶν. Τὸ κακὸν προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὰς εὐθύνας καὶ τὰς συνεπείας τῶν πραξέων των. Ἡ μεταρρύθμισις λοιπὸν τοῦ γάμου πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ διὰ τῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς ἀνεξαρτησίας τῆς γυναικός, δι' ἐπεκτάσεως τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς μητρὸς διὰ καταπολεμήσεως τῆς ἀγαμίας καὶ διὰ μεταβολῆς τῆς παλαιᾶς ἀπαισίας ἀντιλήψεώς μας περὶ τῶν σχέσεων τῶν φύλων.

Δὲν εἶναι οὔτε ἡ ἀποκλειστικὴ ἐπικράτησις τῆς πνευματικῆς ζωῆς, οὔτε ἡ ἀχαλίνωτος εἰς τὰς ἡδονὰς ἐπίδοσις, αἱ ὁποῖαι θὰ λύσουν τὸ πρόβλημα τοῦ γάμου. Πρέπει τοὐναντίον ἡ γυνὴ νὰ ἀναπτυχθῇ πνευματικῶς, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἀποφύγῃ τὴν μητρότητα ἢ νὰ ἀφήσῃ ἀτροφοῦσαν τὴν φυσικήν της ζωήν. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδεῶδες. Γυνὴ ἰσχυρὰ καὶ ἀνεπτυγμένη εἰς τὸν γάμον, βοηθουμένη ἀπὸ νόμους λογικοὺς καὶ δικαίους ἰσότητος θὰ καταστήσῃ τὸν γάμον, ὄχι κατὰ τὸν Goethe, τὴν ἀρχὴν παντὸς πολιτισμοῦ, ἀλλὰ τὸν θρίαμβον καὶ τὴν ἐπισφράγισιν αὐτοῦ.

Βερολῖνον **Μαγδαληνὴ φον Λίγκ.**

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἡ δευτέρα Κυριακὴ τῆς εἰς Κορτίναν διαμονῆς μας ἐξημέρωσε λευκή, ὡραία, πλέουσα εἰς ἥλιον χωρὶς σύννεφα, οὔτε κάτω εἰς τὰ βουνά, οὔτε ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ ἅμαξα μᾶς ἐπερίμενεν ἀκριβῶς εἰς τὰς ὀκτὼ πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου μας. Ἡ βαλίζες μας εἶχαν ἑτοιμασθῆ ἀπὸ τό ἄλλο βράδυ, οἱ λογαριασμοί μας ἐξοφληθῆ καὶ εἴχομεν ἀποχαιρετίσει τὰς ὀλίγας γνωριμίας μας τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Μὲ τὴν Ἰταλίδα Ἀλπινίστριαν ἀντηλλάξαμεν καὶ ἐπισκεπτήρια καὶ ὑποσχέσεις ἀλληλογραφίας, αἱ ὁποῖαι ἔμειναν εἰς τὸ στάδιον μόνον τῶν ὑποσχέσεων.

Τὴν τελευταίαν στιγμὴν, καθ' ἣν ὅλη ἡ οἰκογένεια Majoni εὑρίσκετο εἰς τὸν δρόμον, ὁ ἁμαξηλάτης ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ πάρωμεν τὴς βαλίζες μας εἰς τὴν ἅμαξαν. Ἐφεύγαμεν διὰ Μιζουρίνας, εἴχαμεν ἐμπρός μας ἀνήφορον ὀκτακοσίων μέτρων καὶ τόσον ἀπότομον, ὥστε ἦτο ζήτημα, ἂν τὸ ἄλογο θὰ ἠμποροῦσε καὶ ἡμᾶς τὰς δύο ἀκόμη νὰ σύρῃ ἐκεῖ ἐπάνω.

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι διευκόλυναν ἀμέσως τὴν περίστασιν. Θὰ μᾶς ἔστελλαν τὰς ἀποσκευάς μας κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Toblach, ὅπου θὰ εὑρισκόμεθα τὸ ἴδιο βράδυ με τὴν ἅμαξαν τοῦ ταχυδρομείου. Θὰ ἐπληρώναμεν ὀλίγα κρόετζερ διὰ κάθε κομμάτι καὶ τὴν ἡμέραν ὅλην θὰ εἴμεθα ἐλεύθεραι ἀπὸ τὸ βάρος αὐτό.

Ἀπεχαιρετίσαμεν τὴν καλὴν καὶ πατριαρχικὴν οἰκογένειαν τῶν ξενοδόχων μας μὲ ἀληθῆ λύπην. Ὅταν συναντᾷ κανεὶς εἰς τὴν ζωήν του ἀνθρώπους τιμίους καὶ ἀγαθούς, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν μένῃ μαζύ των, τοὺς ἀποχωρίζεται ὡς παλαιοὺς φίλους καὶ γνωρίμους. Εἶνε τόσον δυσεύρετον πλέον τὸ εἶδος αὐτὸ καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὁμοταξίαν τῶν ξενοδόχων! Οἱ ἰδικοί μας ἦσαν τέλειος τύπος τιμιότητος καὶ φιλοξενίας. Ὁ πατέρας ἦτο διευθυντὴς ξυλουργείου καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου. Ἀπὸ τοὺς τέσσαρας υἱοὺς ὁ ἕνας ἦτο θυρωρός, ὁ ἄλλος ἁμαξηλάτης τῶν ἁμαξῶν τοῦ ξενοδοχείου, ὁ τρίτος φροντιστὴς καὶ ὁ τέταρτος γραμματεύς. Αἱ δύο θυγατέρες ἀπὸ τριάντα ἕως τριάντα πέντε ἐτῶν ἐσέρβιραν εἰς τὸ τραπέζι, ἐβοηθοῦσαν εἰς τὰ δωμάτια καὶ εἶχαν τὴν οἰκονομικὴν διοίκησιν. Μία μαγείρισσα καὶ μία καμαριέρα ἦσαν τὰ μόνα ξένα πρόσωπα τῆς ὑπηρεσίας. Αὐτὸ ἐξήγει πῶς τὸ φαγητὸν ἦτο τόσον νόστιμον, ἄφθονον καὶ ἐπιμελημένον, πῶς τὸ ξενοδοχεῖον ὅλον ἔλαμπεν ἀπὸ καθαριότητα, πῶς αἱ τιμαὶ ἦσαν τόσον λογικαὶ καὶ μέτριαι, πῶς ἐζήσαμεν τὰς ἐννέα ἐκείνας ἡμέρας μίαν ζωὴν σπιτικήν, οἰκογενειακήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεχωριζόμεθα μὲ μεγάλην συγκίνησιν.

Τὴν ἀναχώρησίν μας συνώδευσεν εἰς τὸν πρῶτον ἀνήφορον ἡ τῆς πρωινῆς λειτουργίας κωδωνοκρουσία τῶν δύο ἐκκλησιῶν. Εὕμεθα μακρὰν πλέον, ἀρκετὰ ἐπάνω, καὶ ἡ Κορτίνα μᾶς ἐφαίνετο ὡς μία ὥμορφη τοπογραφία μέσα εἰς μίαν μεγάλην εἰκόνα βουνῶν, ἐνῷ ὁ ἐλαφρὸς ἄνεμος μᾶς ἔφερε μὲ τὸ δροσερὸν ἀναθυμίαμά του τὸν γλυκὺν ἦχον τῆς καμπάνας, ὁ ὁποῖος ἐξεψυχοῦσε κατὰ ἐντελῶς παράδοξον τόνον ἐπάνω εἰς τὰ πετρώματα τῶν βουνῶν. Μέσα εἰς τὴν σιγὴν καὶ τὴν ἐρημίαν τῶν πέριξ, ὁ ἦχος ἐκεῖνος, γεμάτος ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάλει τοὺς πιστούς, ἐνεῖχε μίαν μυστηριώδη ποίησιν, ἦτο ὡς μία ὁμολογία λατρείας, ἕνας ὕμνος ὄχι πλέον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' αὐτῆς τῆς φύσεως πρὸς τὸν δημιουργὸν καὶ πλάστην της.

Ὁ ἁμαξηλάτης μας, νέος ἄνδρας μόλις εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἐβάδιζε πεζὸς εἰς ὅλον ἐκεῖνον τὸν φοβερὸν ἀνήφορον.

Τὸ ἄλογό μας ἂν καὶ νέον καὶ ἀκμαιότατον, ὅμως ἐκοπίαζεν ὑπερβολικὰ καὶ ἦλθε στιγμὴ καθ' ἣν ἡ μία ἐκ τῶν δύο μας ὤφειλε νὰ τὸ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ βάρος της, διότι ἠδυνάτει νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἦτο ὁ ἀποτομώτερος ἀνήφορος ὀλίγων μόνων λεπτῶν, κατὰ τὰ ὁποῖα ἀπὸ λύπην πρὸς τὸ ζῷον ἐπροθυμοποιήθην νὰ βαδίσω ἐγώ, χωρὶς ὅμως νὰ συμβουλευθῶ καὶ τὰς δυνάμεις μου.

Ὅπως δήποτε διὰ νὰ μὴ βαρύνῃ ἡ ἅμαξα πρὸς τὰ ὀπίσω ἐγὼ ἐκάθησα ἔπειτα εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἁμαξηλάτου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ θέαμα πρὸς τὰ κάτω ἐξετυλίστετο μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβάλλον, ἀλλ' ὄχι τόσον, ὅσον τὸ ἐπερίμενα ὡραῖον.

Τὸν ὁρίζοντα μὲ τὴν γελαστὴν κοιλάδα τῆς Κορτίνας μᾶς

ἔκλειαν ἐπάνω ἐκεῖ τὰ βουνά, ὁ Σόραπις καὶ τὸ Κρύσταλλον, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ σκοτεινοῦ χρώματος δάση προσέδιδαν κάτι ἄγριον καὶ μελαγχολικόν. Ὅλη ἡ σκηνογραφία τριγύρω μᾶλλον τραχεῖα, πετρώδης, ἀπότομος. Πουθενὰ ἕνα μειδίαμα ἄνθους, ἕνα πτερούισμα πουλιοῦ, ἕνας χαρωπὸς καὶ χαϊδευτικὸς βόμβος ἐντόμου.

Εἰς ἕνα σταθμὸν μικρὸν δύο παιδάκια ξυπόλυτα, μελαγχολικά, μᾶς προσέφεραν ἐδελβάϊς. Τὰ ξανθά των μαλάκια, τὰ γαλανά των μάτια, ἡ τρυφερά των ἡλικία ἔκαμναν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τραχεῖαν μορφὴν τῆς γύρω φύσεως. Τὰ ἄνθη των συγγενῆ πρὸς τὸ ἄγριον περιβάλλον, στακτόλευκα καὶ ἄτονα, με τὰ ὡς ἀπὸ ὕφασμα φαιολεύκου ράσου πέταλά των, φαίνονται, ὡς νὰ θέλουν νὰ θερμάνουν μὲ τὴν ἀδρὰν ἐπαφήν των τὰ χεράκια, τὰ μελανὰ ἀπὸ τὸ κρύο, τὰ ὁποῖα τὰ πωλοῦν· Ἠγοράσαμὲν τὰ ἄνθη τοῦ ψύχους καὶ τῶν πάγων, τὰ ἄνθη τῆς ἀγρίας φύσεως, τὰ ὁποῖα κυοφοροῦν τὰ χιόνια καὶ ζευγαρώνουν εἰς μυστικοὺς καὶ ἀδόλους γάμους ὑπὸ τὰ βλέμματα μόνον τοῦ οὐρανοῦ οἱ παγωμένοι ἄνεμοι τῶν ἀπροσίτων κορυφῶν τῶν ὀρέων.

Ἠγοράσαμεν τὰ ἄνθη μὲ τὰ ἰδιότροπα καὶ κατσαρωμένα πέταλα, τὰ ὁποῖα ἔχουν μίαν ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν καὶ μίαν φυσιογνωμίαν ἀδράν, καὶ μίαν γλῶσσαν ἐντελῶς ἰδικήν των διὰ νὰ διηγοῦνται τὰ θαυμάσια τῆς μοναξιᾶς καὶ τῆς ἐρημίας καὶ τῆς σιγῆς, ἡ ὁποία τὰ θέτει εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸν οὐρανόν. Ἠγοράσαμεν τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ κόψωμεν μόναι εἰς τὰς ἀπροσίτους τῶν Ἄλπεων κορυφάς, ὅπου ἀνθοῦν καὶ ὅπου σκορπίζουν τὸ φῶς καὶ τὰς θωπείας των εἰς τοὺς ἀετοὺς καὶ τὰ ἄλλα πτηνά, τὰ ὁποῖα ἐκεῖ ἐπάνω ἔχουν τὰς φωλεάς των.

Ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς *Τρεῖς Σταυροὺς* μετὰ μιᾶς ὥρας ἀνήφορον. Εὑρισκόμεθα ἤδη εἰς χιλίων ἑνακοσίων μέτρων ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Δύο τρία ξενοδοχεῖα ἐξοχικά, γελαστά, εὔθυμα, μὲ μεγάλους ἐξώστας καὶ κρυσταλοσκεπασμένας γαλερίας, μὲ πλῆθος ξένων, οἱ ὁποῖοι ἔπερναν τὸ πρῶτον πρόγευμα, ἔξω ἐκεῖ εἰς τὸ ὕπαιθρον, ὑπὸ τὸν ὡρκῖον ἥλιον. Μία ζωηρότης καὶ εὐθυμία ἐντελῶς μεσημβρινὴ ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸ ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὸν ὁρίζοντα δὲν σκεπάζουν ἀπὸ πουθενὰ ἄλλα βουνά, τὸ ὁποῖον στολίζεται ἀπὸ δάση μὲ μικρὰ δένδρα, καὶ ἀγροὺς ὁλοπρασίνους καὶ χαρωπούς. Ὁ ἥλιος εἶνε εἰς τὴν δόξαν του. Ἀκτινοβολεῖ ἐπάνω εἰς τὰ κρύσταλλα τῶν ἐξωστῶν καὶ τῶν τραπεζῶν, σκορπίζων χρυσάφι ἄδολον μέσα εἰς τὰ γεμάτα μπύραν ποτήρια καὶ διαμάντια ἀμέτρητα ἐπάνω εἰς τοὺς δροσολουσμένους ἀγρούς. Ἡ εὐθυμία, ἡ χαρὰ τοῦ περιβάλλοντος διαθέτει καὶ ἡμᾶς εὐχαρίστως. Θὰ ἤθελα νὰ ἐμέναμεν δύο τρεῖς ἡμέρας εἰς τοὺς Τρεῖς Σταυρούς. Ἀλλὰ καιρὸν δὲν ἔχομεν. Μένομεν μόνον τόσον, ὅσον χρειάζεται εἰς τὸ ἄλογό μας διὰ νὰ ξεκουρασθῇ, καὶ εἰς ἡμᾶς δὲ νὰ ξεμουδιάσωμεν. Καὶ ἔπειτα διὰ μέσου τοῦ δάσους διευθυνόμεθα εἰς τὴν Μιζουρίναν. Ἐπιστρέφομεν δηλαδὴ πάλιν ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ δρόμος τώρα εἶνε ἴσιος, μὲ ἐλαχίστους ἀνηφόρους καὶ πάντοτε μέσα εἰς ἕνα πράσινον χαρωπὸν περιβάλλον. Αἴφνης ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα κάτι φαίνεται νὰ λάμπῃ χαμηλά. Εἶνε ἡ λίμνη Μιζουρίνα ἡ ὁποία καθρεπτίζει εἰς τὰ ἥσυχα νερά της ἕνα κομμάτι κόγχης τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ ἄμαξα ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ δάσος, τὸ ἄλογον τρέχει, πετᾷ, χρεμετίζει ἀπὸ χαράν. Ξεύρει ὅτι ὁ δύσκολος δρόμος του ἐτελείωσεν, ὅτι ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας τοῦ ἐξησφάλισε τροφὴν ἄφθονον καὶ ἀνάπαυσιν πολύωρον. Τὸ Palace Hôtel Mizurina ὑψόνει καὶ ἐδῶ ὑπερήφανον τὸ γιγάντειον κτίριόν του πρὸ τῆς λίμνης ἀκριβῶς, τῆς ὁποίας δι' αὐτὸ χάνει τις ἐρχό-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΠΡΩΙ

Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ἥσυχος, τόσον ἥσυχος, ὥστε τίποτε δὲν ἐκινεῖτο· τὰ χόρτα καὶ τὰ ἄνθη ἦσαν ἐντελῶς ἀκίνητα κάτω ἀπὸ τὸν μόλις φωτισμένον οὐρανόν, καὶ ὁ δρόμος ἐφαίνετο ἀκόμη κοιμισμένος ὑπὸ τὸ μόλις ἀρχίζον φῶς τῆς πρωΐας. Ἕνας ἦχος μακρυνὸς ἠκούσθη ἀπὸ τὰ λιβάδια διὰ μίαν στιγμὴν καὶ ἡ σιωπὴ ἤρχισε πάλιν, ἡ μεγάλη αὐτὴ σιωπὴ τῆς φύσεως, ἡ ὁποία προηγεῖται πρὶν ν' ἀρχίσῃ ἡ ζωή. Ἕνα ἦχος ὅμοιος μὲ τὸν πρῶτον, ἀλλὰ πλέον δυνατός, ἀπήντησεν εἰς ἐκεῖνον: ἡ ἀγελάδες ποῦ εἶχαν περάσει τὴν ὡραίαν αὐτὴν νύκτα τοῦ Πάσχα εἰς τοὺς ἀγρούς, προσεκάλουν τὶς βοσκοποῦλες νὰ ἁρμέξουν τὸ γάλα των. Δυό, τρεῖς προσκλήσεις ἠκούσθησαν ἀκόμη, ἔπειτα πάλιν ἐπεκράτησε τελεία σιγή.

Ὁ Μαρσιὰλ ἤνοιξε τὸ παράθυρόν του: τίποτε ἀκόμη εἰς τὸ χωρίον δὲν ἀνήγγειλε τὴν ἔγερσιν τῶν κατοίκων. Ἔσκυψε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτολισμένον παράθυρό του καὶ ἤκουσε... Ἕνας μακρυνὸς θόρυβος, τὸν ὁποῖον αὐτὸς μόνος ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ, ἐκίνησε τὴν προσοχήν του· ἦτο τὸ ἄνοιγμα μιᾶς πόρτας. Σκεπτικὸς καὶ ἀκουμπισμένος εἰς τὸ παράθυρον παρετήρει πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

Ἕνα βῆμα ἠκούσθη εἰς τὴν ἄμμον τοῦ δρόμου, καὶ μιὰ γυνοικεία σκιὰ ἐπέρασεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ γειτονικοῦ ἀγροῦ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ χελιδόνι, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν φωλιά του κάτω ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ Μαρσιάλ, ἐβγῆκε ἀπὸ αὐτὴν καὶ περνῶντας ἐχαϊδεψε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ πτεροῦ του τὸ πρόσωπον τοῦ νέου. Ἐμειδίασε διὰ τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν οἰωνόν.

Πρὸ δύο ἐτῶν ὁ Μαρσιὰλ εἶχε κάμει τὴν τελευταίαν του ἐπίσκεψιν εἰς τὴν πατρίδα του· ἔκτοτε εἶχε κάμει ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Οἱ ναυτικοὶ εἶνε πιστοὶ καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο αὐτὰ ἔτη δὲν ἐλησμόνησε μίαν νέαν, τὴν ὁποίαν εἶχε γνωρίσει τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Τώρα ὁ Μαρσιὰλ εἶχε τελειώσει τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῇ τὴν Celine: Ἦτο ἁπλούστατον.

Εἶχεν ἐπανέλθει τὴν προτεραίαν καὶ δὲν τὴν εἶχε ἀκόμη ἰδῇ. Τὸ ἐπιθυμοῦσε; Δὲν ἦτο πολὺ βέβαιος περὶ τούτου. Νὰ ἐπανίδῃ τις ἐμπρὸς εἰς φίλους ἕνα πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὠνειροπωλοῦσε δύο ἔτη, δὲν εἶνε ἔνδειξις μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Δι' αὐτὸ ἐπροτίμησε νὰ τὴν ἐπανίδῃ τὸ πρωὶ ὅπου θὰ ἐπήγαινε ν' ἀρμέξῃ τὶς ἀγελάδες της, ὅπως ἐσυνήθιζε πάντοτε. Αἱ συνήθειαι τῆς ἐποχῆς ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς νέους νὰ συνομιλοῦν μὲ τὰς νέας τὴν πρωινὴν αὐτὴν ὥραν. Ὁ Μαρσιὰλ λοιπὸν κατέβηκε ἀπὸ τὴν καμαρίτσα του καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ ὡραῖα αἰσθήματα εὐγῆκεν εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ οὐρανὸς ἤρχιζε νὰ χρωματίζεται μὲ τὰ ζωηρὰ τριανταφυλλιὰ χρώματα τῆς ἀνατολῆς, τὰ ὁποῖα ἤρχιζαν νὰ πορφυροῦνται καὶ ν' ἀναγγέλουν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βασιλέως τῆς ἡμέρας. Ὁ Μαρσιὰλ ἐπῆρε τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τὴν κοιλάδα ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπερνοῦσε ἡ Celine μὲ τὰ ζῶά της· ὁ δρόμος αὐτὸς ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴν παραλίαν.

Ἐπερπατοῦσε σκεπτικὸς καὶ ὁ πρωινὸς ἀέρας τοῦ ἔφερνε χίλιες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας Ἐπερνοῦσε τὸ αὐτὸ μονοπάτι, τὸ ὁποῖον, ὅταν ἦτο παιδί, κατὰ προτίμησιν ἔπερνε διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν θάλασσαν ἡ ὁποία τόσον πάντοτε τὸν εἵλκυε, ὥστε τέλος ἔγινε ταύτης διὰ τὴν ἀγάπην της. Ἕνας μεγάλος θάμνος τοῦ ἐμπόδιζε τὴν θέαν, ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἐπανεῖδε τέλος τὴν θάλασσαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ὠνειροπολοῦσε, τὸν ὁρίζοντα τῆς πατρίδος του, τὸν ὁποῖον τόσον εἶχε νοσταλγήσει. Ἡ θάλασσα ἦτο ἐμπρός του· οἱ ἀτμοὶ τῆς ζεστῆς νύκτας τὴν ἐσκέπαζαν ὁλόκληρον μ' ἕνα ὀπάλινον πέπλον, ὁ ὁποῖος ἐφωτίζετο ἀπὸ μυστηριῶδες φῶς. Ἐσταμάτησε, νομίζων ὅτι ὠνειρεύετο: ὀπίσω του, οἱ πράσινοι λιμῶνες, ὅπου τὰ δένδρα διεγράφοντο ὁλοπράσινα εἰς τὸ ραδινὸν φῶς τῆς αὐγῆς, ἐμπρός του, ἡ ἄπειρος θάλασσα μὲ τὰ φανταστικά της χρώματα.

Μιὰ βάρκα ἐπέρασεν εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν· δὲν διεκρίνετο τίποτε μέσα εἰς τὴν ὀμίχλην ἀπὸ τὸ ἄσπρο πανάκι της· ὁ Μαρσιὰλ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ κινηθῇ φοβούμενος μήπως διαλυθῇ τὸ μαγικὸν ὅραμα.

— Εἶνε τὸ προμήνημα τῆς τύχης μου, ἐρωτοῦσε τὸν ἑαυτόν του ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος πάντα εἶναι ὀλίγον δεισιδαίμων. Πρέπει νὰ σταματήσω ἐδῶ, νὰ παραιτηθῶ νὰ ἐρωτήσω τὴν τύχην, νὰ συναντήσω τὴν Celine;

Μιὰ χρυσῆ ἀκτῖνα ἐπέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἄσπρους ἀτμοὺς καὶ ἐφώτισεν ἔξαφνα τὸ πανάκι τῆς βάρκας, καὶ ἀμέσως τὰ πουλάκια τὰ ὁποῖα σιγοκελαϊδοῦσαν μέσα εἰς τὴς φωλιές των, ἤρχισαν νὰ ψάλλουν τὸ χαιρετιστήριον ἆσμα πρὸς τὴν αὐγήν. Ὁ οὐρανὸς ἐφωτίσθη ἕως εἰς τὴν δύσιν, μία χρυσῆ ἀκτῖνα ἔπεσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μαρσιὰλ καὶ ἡ ὀλόγυρα ὀμίχλη ἐπέρασε.

Τὸ μαγικὸν ὄνειρον διελύθη· παρετήρησε μὲ ἔκστασιν καὶ ἀγάπην μίαν στιγμὴν τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, ἀνέπνευσε μὲ ἡδονὴν τὴν μυρισμένην πρωινὴν αὔραν, καὶ μεθυσμένος ἀπὸ τὴν ζωὴν ἔσεισεν εἰς τὸν ἀέρα τὸ καπέλλο του, χαιρετῶν οὕτω τὴν γενέθλιον γῆν· ἔπειτα ἐγύρισε εὐτυχῆς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου καὶ ἐπροχωροῦσε πρὸς τὸ λιβάδι.

Τὸ λιβάδι εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Celine εἶχε τὰς ἀγελάδας της, ἦτο εἰς τὸ παράλιον· αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐθέρμαιναν τὰς τρεῖς ὡραίας ἀγελάδας· ἐκείνη κεκθημένη εἰς χαμηλὸν σκαμνάκι ἄφηνε νὰ τρέχῃ μεταξὺ τῶν δακτύλων της τὸ ἀρρίζον γάλα, καὶ ἔστρεφε συχνὰ τὸ κεφάλι της πρὸς μεσημβρίαν, ἀπὸ ὅπου ἐφαίνετο ὅτι κάτι ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν. Ὁ Μαρσιὰλ ἐστάθη διὰ νὰ τὴν παρατηρήσῃ.

Δὲν τὸν ἔβλεπε καὶ παρετήρει κάθε στιγμὴν τὸ ἀντίθετον μονοπάτι. Ἡ καρδία τοῦ νέου ἐκτύπησε περιχαρῶς. Τὸ ἤξευρεν ὅτι εἶχεν ἐπιστρέψει; Τὸν ἐπερίμενεν ἤδη; Ἐνθυμεῖτο ὅτι εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ δι' αὐτήν; Τὸ ἐπίστευσε, καὶ ἐπὶ σπεύδων τὸ βῆμα ἔμελλε νὰ τὴν πλησιάσῃ, ὅταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετον ἄκραν τοῦ λιβαδιοῦ εἶδε νὰ παρουσιασθῇ ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἦτο ἕνας παιδικὸς φίλος, τὸν ἀνεγνώριζε καλῶς: αὐτὸς δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ χωρίον, τί ἤρχετο νὰ κάμῃ πλησίον τῆς Celine; Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ὁ Φραγκίσκος ἤρχετο πρὸς συνάντησιν τῆς γωριατοπούλας, διότι γαμογέλασε καθὼς τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ καὶ τὸ βλέμμα της τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀνήσυχον, ἐχαμήλωσε πρὸς τὸν κάδον ὅπου ἦτο τὸ γάλα.

Ὁ νέος ἐπλησίασε πολὺ κοντά της, ἀντήλλαξαν λέξεις τινὰς ἔπειτα μὲ ἕνα κλαδάκι ὅπου ἐκρατοῦσε εἰς τὸ χέρι, ἤρχισε νὰ χαϊδεύῃ ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαιμὸν τῆς νέας Ὑπερασπίζετο γελῶσα καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀρμέγῃ, ἀλλὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ δάκτυλά της ἐσταμάτησαν· ὁ κάδος ἦτο γεμάτος, τὸ ὡραῖον ζῷον ἔφυγε καὶ ἡ Celine ἔμεινεν ἐκεῖ καθισμένη καὶ ἀκούουσα τί τῆς ἔλεγε ὁ Φραγκίσκος. Ἐκεῖνος ἄφησε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς τὸ κλαδάκι ὅπου ἐκρατοῦσε· ἐνῷ ὡμιλοῦσε σιγὰ σιγά, ἔπιασε τὸ χέρι της καὶ ἔμειναν καὶ οἱ δύο σιωπηλοί, κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος ἐφώτιζε τὴν κοιλάδα.

Ἡ δευτέρα ἀγελὰς τοὺς ἐπλησίασε καὶ ἀκούμθησε τὸ κεφάλι της ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά τῆς Celine. Ἡ νέα ἐμειδίασε μὲ ὕφος καταφατικὸν καὶ ἤρχισε πάλιν τὸ ἄρμεγμα.

Ὁ Μαρσιὰλ μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένην, ἔστρεψε τὴν ὁδὸν ἡ ὁποία ἔφερε πρὸς τὸ χωρίον.

— Πολὺ ἀργά, ἐσκέπτετο μὲ πικρίαν· τί θὰ ἐπήγαινα τώρα νὰ ζητήσω πλησίον ἐκείνης, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ ἕνα ἄλλον; Ὁ Φραγκίσκος ἔμεινεν ἐδῶ· αὐτὸς ἐκατώρθωσε ν' ἀγαπηθῇ! κατὰ τὰ δύο αὐτὰ ἔτη· εἶχεν ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ φανερώσῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν νέαν... Ἐκεῖνοι ὅπου ἀπουσιάζουν χάνουν! Ἡ ἀπουσία εἶνε κακή, δὲν ἔχομεν τὸν καιρὸν ν' ἀγαπηθοῦμεν ἐκεῖ κάτω, καὶ αἱ νέαι τῆς πατρίδος μας ἔχουν μὲ ποῖον νὰ μᾶς λησμονήσουν... Ἡ ὀμίχλη ἦτο οἰωνὸς κακός· δὲν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ. Ἐκάθησεν εἰς ἕνα ὕψωμα τοῦ βράχου, πρὸ τῆς θαλάσσης λυπημένος καὶ σχεδὸν κακός. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε λαμπρὸς τὰ χελιδόνια ἐπετοῦσαν τριγύρω του, ἀλλὰ τὶ τὸν ἐνδιέφερεν ἡ χαρὰ τῆς φύσεως, ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ἡ καρδιὰ ἦτο λυπημένη;

Θόρυβος βήματος εἰς τὸ μονοπάτι τὸν ἔκαμε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του· μιὰ γυναῖκα ἤρχετο πρὸς αὐτόν, ἀπὸ ἄλλο λιβάδι βεβαίως, μὲ τὴν χαλκίνην στάμνα της τοποθετημένην μὲ χάριν ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον Ἐσηκώθη διὰ νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὸν δρόμον, διότι τὸ μονοπάτι ἦτο στενόν· ἀλλ' ἡ κόρη ἐβράδυνε τὸ βῆμα της καὶ τὸν ἐπλησίασε. Τὴν παρετήρησε, ὅπως παρατηροῦμεν ἕνα καλλιτέχνημα τῆς φύσεως.

Ἦτο μελαγχροινή, τὰ πολλὰ μαλλιά της μόλις συγκρατοῦντο κάτω ἀπὸ τὴν σκούφια της, τὰ καστανὰ μάτια της ἔλαμπαν, τὰ τριανταφυλλένια μάγουλά της ἐκοκκίνησαν ἀκόμη περισσότερον ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ νέου.

— Καλημέρα, εἶπεν ἐκείνη καὶ ἐστάθηκε.

Τὴν ἐκύτταξεν ἔκπληκτος. Ἡ νέα αὐτὴ ἦτο πολὺ ὡραιοτέρα ἀπὸ τὴν Celine καὶ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐγνώριζε.

— Ἐπανήλθετε λοιπόν, εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴν φωνήν· ἴσως τὸ βάρος τῆς ὑδρίας της τὴν εἶχε κάμει νὰ χάσῃ τὴν ἀναπνοήν.

— Μὲ γνωρίζετε λοιπόν, ἠρώτησε ὁ Μαρσιὰλ συγκινημένος χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ διατί.

Ἡ νέα ἐμειδίασε χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

— Μ' ἐσηκόνατε εἰς τὰ χέρια σας, ὅταν ἤμουν πολὺ μικρούλα, εἶπε μὲ τὴν ὡραίαν καὶ αὐστηρὰν φωνήν της.

— Ποία εἶσαι λοιπόν, εἶπεν ὁ Μαρσιάλ, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει τὸν ἑνικὸν ἀριθμὸν ὅταν γνωρίζωνται ἀπὸ παιδιά.

— Μάντευσε, εἶπε τὸ ὡραῖον πλάσμα. Εἶμαι ἡ Αὐγή.

— Αὐγή! ναὶ τὴν ἐγνώριζε καλὰ τώρα, ἀλλὰ πόσον εἶχε γίνει ὡραία καὶ πῶς εἶχεν ἀλλάξει κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς ἀπουσίας του!

— Τὶ ἡλικίαν ἔχεις; τὴν ἠρώτησε, λησμονῶν τὴν λύπην του καὶ τὴν ὀργήν του!

— Δέκα ὀκτὼ χρόνων.

— Καὶ μὲ ἀνεγνώρισες; Ἡ νέα ἐμειδίασε καὶ ἔκαμε σημεῖον καταφατικὸν μὲ τὸ κεφάλι, ἔπειτα ἐσήκωσε τὰ μάτια σιγά, σιγά, καὶ ἐκύτταξε τὸν Μαρσιάλ.

— Μ' ἀνεγνώρισες! ἐπανέλαβε μὲ εἶδος ἀνησύχου θωπείας.

— Σ' ἐπερίμενα, εἶπεν ἐκείνη ἁπλῶς· μοῦ εἶχες πεῖ μίαν ἡμηραν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ταξείδια σου, ὅτι ἂν ἤμουν φρόνιμη θὰ γινόμουνα γυναῖκά σου... Ἤμουν πολὺ φρόνιμη.... Ἦτο ἀλήθεια· τὸ εἶχε εἰπεῖ γελῶν μίαν ἡμέραν εἰς τὸ κοριτσάκι αὐτὸ τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν, τὸ ἀσθενικὸν καὶ ἀδύνατον. Δὲν εἶχεν ἀκόμη γνωρίσει τὴν Celina τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ ἀπὸ τότε δὲν εἶχε συλλογισθεῖ τὴν λέξιν ἐκείνην.

— Μ' ἐπερίμενες Αὐγή; εἶπεν ὁ Μαρσιάλ, γεμάτος ἔξαφνα ἀπὸ νέαν χαράν, ἕως τότε ἄγνωστον.

Ἀπεκρίθη ναί, πολὺ σιγά. Ἐτοποθέτησε πάλιν τὴν στάμνα της εἰς τὸν ὦμον μὲ χέρι τρεμουλιαστὸ καὶ ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρός του.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, μὲ νέον φῶς εἰς τὴν καρδιά, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ φωτίσῃ ὅλην του τὴν ζωήν, ὁ Μαρσιὰλ ἠκολούθησε τὴν ὡραίαν νέαν, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Αὐγή.

Henri Greville

Μετάφρασις Δος **Εἰρ. Νικολαΐδου**

μενος τὴν ὡραίαν ἄποψιν. Ἀριστερὰ τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Tourist καὶ κατὰ βάθος τὸ ξενοδοχεῖον ἡ Μιζουρίνα καὶ ἓν ἄλλο ἀπέραντον, τὸ ὁποῖον μόλις τώρα τελειώνει, ὅλως διόλου art nouveau καὶ ὡς οἰκοδομὴ καὶ ὡς ἐπίπλωσις, ἐπικίνδυνος ἀνταγωνιστὴς τοῦ ἀπέναντί του ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς λίμνης γίγαντος.

Ἡ λίμνη τῆς Μιζουρίνας εἶναι ὡς μία μεγάλη πλατεῖα, ἴσως δύο φορὰς ὡς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας. Στρογγυλή, ὁλοστρόγγυλη, ὡς ἕνα μεγάλο ἀπέραντον βάζο, γεμάτο νερό, ἥσυχον, ἀκίνητον, πράσινον εἰς τὴν περιφέρειαν, διότι καθρεπτίζει τὰ δάση τῶν γύρω βουνῶν, λευκὸν καὶ γαλανὸν εἰς τὸ μέσον, διότι ὁ οὐρανὸς ξεπλέκει καὶ ἁπλώνει εἰς τὰ βάθη της τὰ λευκά του σύννεφα. Γύρω, γύρω εἰς τὴν λίμνην ἕνας δρόμος κατάλευκος, κοινὸς δι' ἀνθρώπους καὶ δι' ἁμάξια, ἐν ἰσοπέδωμα ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον καὶ τὸ ἄλλο κάμνει θέσιν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ ἔπειτα ἀμέσως κυκλικῶς παραταγμένα βουνὰ πανύψηλα μὲ δάση ἀνερχόμενα ὀλίγον κάτω ἀπὸ τὰς κορυφάς των καὶ μὲ κορυφὰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν σκεπασμένας ἀπὸ χιόνι. Μέσα εἰς τὸ νερὸν τρεῖς τέσσαρες βάρκες χωρὶς βαρκάρην καὶ ὀλίγα μονόξυλα. Οἱ περιηγηταὶ ἠμποροῦν νὰ κάμουν τὸν γῦρον τῆς λίμνης κωπηλατοῦντες μόνοι καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὰς θαλασσινὰς ἀσκήσεις γυμνάζονται μὲ τὰ μονόξυλα. Αὐταὶ εἶναι περίπου αἱ δημόσιαι, οὕτως εἰπεῖν, διασκεδάσεις τῆς Μιζουρίνας. Τὰ ξενοδοχεῖα τὰς συμπληρόνουν μὲ διοργανώσεις ἐκδρομῶν, μὲ χορούς, καὶ μὲ ὅλας τὰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἄνδρες καὶ γυναῖκες λαμβάνουν ἐνεργότατον μέρος.

Μεθ' ὅλα αὐτὰ ἡ Μιζουρίνα μὲ τὸ περιωρισμένον ἔδαφος, μὲ τὰ στενά, στενώτατα ὅρια, μὲ τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος φαίνεται καρφωμένος ὡς ταβάνι ἐπάνω εἰς τὰς ἀνωμάλους καὶ ἀποτόμους κορυφὰς τῶν βουνῶν, εἶναι βεβαίως ὡραία καὶ γραφική. Ἀλλὰ φαίνεται ὡς νὰ ἀφαιρῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐλευθερίαν του, ὡς νὰ τὸν χωρίζῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον, ὡς νὰ τὸν θάπτῃ μέσα εἰς ἕνα βάθος, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ὡραῖον, εἶναι ὅμως πάντοτε βάθος, καὶ τὰ βάθη συγγενεύουν μὲ τάφους.

ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΑΚΤΑΙΟΝ

Ἦτο ὡραία ἡ ἰδέα τῶν Κυριῶν τῆς ἐν Πειραιεῖ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος νὰ διοργανώσουν μίαν ἀπογευματινὴν χορευτικὴν διὰ τὴν Δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον τὸ καλὸν σωματεῖόν των ἐξυπηρετεῖ.

Ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης. Χάριν αὐτῶν ἔπαθεν, ἐμαρτύρησεν, ἀπέθανε καὶ ἀνέστη. Ἡ Ἀνάστασίς Του ἑορταζομένη εἰς κοσμικὴν συγκέτρωσιν χαρᾶς, μὲ τὸν σκοπὸν ἀνακουφίσεως τῶν στερουμένων καὶ παρηγορίας τῶν δυστυχῶν, ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας του καὶ παρέχει εἰς τοὺς φιλανθρώπους μίαν καλὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσουν κάπως πρακτικώτερον τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην.

Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἑορτῆς καὶ διασκεδάσεως ἁπλῶς αἱ κυρίαι τοῦ Πειραιῶς εἶχον ἀληθῆ ἔμπνευσιν, διοργανώνουσαι τὴν ἑορτὴν των εἰς τὸ Ἀκταῖον, εἰς τὸ καλλιμάρμαρον καὶ πλούσιον μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ πλαίσιον πολυτελὲς διὰ κόσμον ὡραῖον καὶ διὰ τὰς νέας ἐνδυμασίας τῆς ἀνοίξεως.

Διὰ τοῦτο ἡ αὐριανὴ ἑορτὴ τοῦ Ἀκταίου, ἡ ὁποία μᾶς εἰσάγει εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἑορτῶν τῶν Ἀγώνων προμηνύεται λαμπρὰ καὶ εἰς πλῆθος ἐκλεκτοῦ καὶ ὡραίου κόσμου, εἰς εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἠθικὴν ἱκανοποίησιν, ἀφοῦ γίνεται ὑπὸ τὴν αἰγίδα Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶπε: *Πτωχὸς ἤμην καὶ περιεθάλψατέ με.*

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν εἰσιτήρια διὰ τὸν αὐριανὸν χορὸν παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν κ. Α. Ἐλευθερίου, φαρμακοποιόν, κάτωθεν Δημ. Θεάτρου εἰς Πειραιᾶ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Τσουρέκια μὲ μαγιὰ τῆς μπήρας.—1 1/2 ὀκᾶ Ἀλεῦρι, 1/2 ὀκᾶ γάλα, 20 δραμ. μαγιά, 12 αὐγά, 75 δραμ. ζάχαρι, 75 δραμ. βούτυρον καὶ ὀλίγον ἁλάτι Βάζομεν εἰς μίαν λεκάνην τὸ μισὸ ἀλεῦρι, τὸ γάλα καὶ τὴν μαγιὰ καὶ κάμνομεν μίαν ζύμην, ἡ ὁποία θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς προζύμη, καὶ διὰ αὐτὸ τὴν ἀφίνομεν εἰς μέρος ζεστὸν ν' ἀνέβῃ. Ἔπειτα βάζομεν εἰς μίαν ἄλλην λεκάνην τὸ ἄλλο μισὸ ἀλεῦρι βάζομεν μέσα καὶ τὸ προζύμι, ἔπειτα ρίπτομεν τ' αὐγὰ τὴν ζάχαριν καὶ τὸ βούτυρον. καὶ τὰ κάμνομεν μίαν ζύμην τὴν ὁποίαν ἀφίνομεν πάλιν ἐπὶ 2 ὥρας ν' ἀνέβῃ. Ἔπειτα πλάθομεν τὴν ζύμην εἰς ὅτι σχήματα θέλομεν καὶ τ' ἀφίνομεν πάλιν ὀλίγην ὥραν εἰς μέρος ζεστὸν διὰ ν' ἀνέβουν ἀκόμη ἔπειτα τ' ἀλείφομεν μὲ αὐγὸν καὶ τὰ ψήνομεν εἰς μέτριον φοῦρνον.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν σχολήν, ὁδὸς Πανεπιστημίου, ἀρ. 26 ἔφθασαν αἱ νέαι παραγγελίαι καπέλλων καὶ εἰδῶν τοῦ τμήματος τῆς πιλοποιΐας διὰ τὴν ἐαρινὴν καὶ θερινὴν περίοδον. Εἰς τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν καλλαισθησίαν τῶν καπέλλων τοῦ τμήματος τούτου, τοῦ ἀνακαινισθέντος παρὰ τῆς διακρινομένης διὰ τὸ γοῦστο της πιλοποιοῦ κ. Λεούση, προστίθεται ἡ ἄμεσος ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας καὶ αἱ ἐξαιρετικῶς εὐθηναὶ τιμαί. Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν καὶ μὲ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν κυριῶν. Ἡ ἀποστολὴ καπέλλων εἰς τὰς ἐπαρχίας γίνεται παρὰ τοῦ τμήματος.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας ὅτι ὁ εἰς τὸ Ἀκταῖον ἀπογευματινὸς χορὸς τῆς Ληροτροφικῆς Ἑταιρείας περὶ ἧς ἐγράψαμεν ἐκτενῶς εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον, θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα τῆς προσεχοῦς Παρασκευῆς, ἑορτῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Εἰσιτήρια παρὰ τῇ προέδρῳ κ. Αἰκ. Ζλατάνου, ὁδὸς Κηφισσίας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ